

Zwoele ritmes 4

De vergelding

Schrijver: Claudia Vanzegbroeck
Coverontwerp: Claudia Vanzegbroeck
ISBN: 9789402194708

1e druk, 2019

© Claudia Vanzegbroeck

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher.

Zwoele ritmes 4
De vergelding

Claudia Vanzegbroeck

Hoofdstuk 1

Iemand duwde een beker tegen mijn lippen.

‘Drink Tara!’

Ik knipperde met mijn ogen en probeerde om ze te openen, maar hoezeer ik ook mijn best deed, het lukte me niet. De druk op mijn oogleden was te zwaar. Ik deed een nieuwe poging en dit keer slaagde ik er wel in om al één ooglid te openen. Het andere volgde automatisch. Ik keek recht voor me uit en zag niets dan wazige beelden.

‘Je reageert! Prima, meisje. Hier, drink nog wat.’

Een stevige hand ondersteunde mijn hoofd en liet het water langzaam naar binnen sijpelen. Na enkele seconden werden de beelden om me heen al wat scherper. Ik keek in de richting van de stem en zag een oudere man met een witte baard. Heftige pijnscheuten stegen op vanuit mijn zijde. Ik slaakte een gil en liet mijn hoofd naar achteren vallen. De man legde zijn hand onder mijn hoofd en sprak me kalm toe, maar ik verstond geen woord van wat hij zei. Ik stampte met mijn voeten tegen de grond en perste al mijn tanden op elkaar. Mijn borstkas ging wild op en neer. Ik opende mijn mond en hapte wanhopig naar lucht.

‘Bijt hierop.’ De man stak een tak in mijn mond. Ik beet erop zo hard ik kon maar door de inspanning tolde mijn hoofd en voor ik besepte wat er gebeurde, werd alles zwart.

Ik werd wakker en rilde over mijn hele lichaam. Ik keek om me heen en zag de man met de witte baard naar me toekomen. ‘Hier is een dekentje. Ik merk dat je kou krijgt.’ Zorgzaam spreidde hij het over me heen en kwam naast me zitten.

‘Beter zo?’

‘Ja, dank je.’

Ik observeerde de man en hij deed me meteen denken aan een kluizenaar. Hij oogde allesbehalve fris maar hij was vriendelijk. Zijn visserschoed stond te laag op zijn hoofd en zijn rubberen laarzen pasten perfect bij de kluizenaarskleren die hij droeg. Ondraaglijke steken stegen op vanuit mijn flank. Ik wilde naar de pijnlijke plek grijpen, maar de man pakte mijn handen vast en hield ze naar omhoog;

‘Niet doen, meisje. Hier, dit zal de pijn verlichten.’ Hij drukte een pakje modder tegen de netelige plek en knikte goedkeurend.

‘Wat is dat?’

‘Dit is groene klei gemengd met tal van diverse kruiden. Het verdooft de pijn en remt de ontsteking af.’

Hij duwde me zachtjes op mijn rug en legde zijn hand rond mijn pols.

‘Blijf liggen zodat je de naald er niet uittrekt.’

Ik draaide mijn hoofd naar opzij en zag een brede naald in de plooi van mijn arm zitten. Daaraan was een katheter gekoppeld die leidde naar een plastic zak die gevuld was met bloed. De zak hing aan een rieten stok die naast me in de grond stak. Ik voelde met mijn handen onder mijn lichaam en merkte dat ik op een deken lag. Aan mijn linkerkant stond een grote tent. Wat verderop zag ik een vuurtje pruttelen.

‘Wat is er gebeurd?’

De kluizenaar nam een mok en vulde ze met koffie. ‘Hier dit zal je opwarmen.’

Hij kwam naast me zitten en hield mijn hoofd naar omhoog. Hij liet me kleine slokjes drinken en stopte dan even.

‘Je bent gebeten... , in het moeras.’

Ik verslikte me en voelde hoe mij ogen zich verwijdden. ‘Wat?’

‘Iemand heeft je in het water geduwd.’

Ik schudde mijn hoofd en probeerde om me iets te herinneren maar ik kon me geen beelden voor ogen halen.

‘Ik weet niet meer wat er gebeurd is.’

Ik greep naar mijn linkerzijde en klemde al mijn tanden op elkaar, maar de man hield me tegen. ‘Blijf rustig liggen. Ik krijg je weer beter. Het zal alleen tijd vergen.’

Ik knikte en probeerde om zijn raadgevingen op te volgen maar het was moeilijk om niet te mogen bewegen. Het leek alsof iemand constant vlijmscherpe naalden in mijn zijde stak en doorging zonder al te veel medeleven. Ik sloot mijn ogen en hield mijn adem in.

‘Concentreer je op je ademhaling. Dat kan al heel wat van je pijn wegnemen. Blijf vooral kalm. Het duurt een tijdje vooraleer die kruiden beginnen te werken.’

Hoofdstuk 2

Ik moest zijn ingedommeld. Toen ik mijn ogen weer opende, rook ik de geur van brandend houtvuur. De kluizenaar kwam naast me zitten. Ik schatte hem begin vijftig. Voor het eerst zag ik dat hij grijsgroene ogen had. Vriendelijke kijkers die het goed met me meenden.

‘Hoe gaat het, Tara?’

Ik wilde op mijn ellebogen steunen, maar hij verhinderde dat ik rechtop kwam. ‘Niet doen.’

‘Wie ben je? Hoe ken je mijn naam?’

‘Sorry, ik heb nog niet de kans gehad om me aan je voor te stellen. Ik ben Sam. De meesten noemen me Uncle Sam omdat ik in het moeras woon.’

‘Het moeras?’

‘Ja, hier in de Everglades.’

‘Wat is er juist gebeurd?’

‘Je bent in het water gegooid en door een krokodil gebeten.’

‘Wat?’

Ik sperde mijn ogen open en wilde me rechtop zetten maar merkte dat ik me amper kon bewegen. Mijn mond viel open. Ik wilde iets zeggen maar er kwam geen geluid uit.

‘St, rustig maar ¹sheila. Ik ga je helpen. Eerst moeten we je lichaam laten genezen en pas daarna zal je geleidelijk aan alles moeten leren verwerken.’

‘Ben je dokter?’

¹ Australisch Engels voor meisje.

‘Vroeger... maar nu werk ik nog hoofdzakelijk met kruiden. Als je geluk hebt dan zal er na enkele maanden van je wonde niets meer te zien zijn.’

Hij wees naar het zakje met bloed. ‘Dit zal je er zeker bovenop helpen. Ik heb je bloedgroepkaart in je handtasje gevonden. Gelukkig had je die nog steeds om je lichaam hangen. Anders had je naar het ziekenhuis gemoeten.’

Hoe onwaarschijnlijk zijn uitleg ook klonk, ik geloofde hem. ‘Hoe ken je mijn naam?’

‘Ik weet alles over jou en Miguel Mores.’

‘Waarom noem je me, Sheila?’

Sam lachte. ‘Ik noem je niet Sheila maar sheila. Het betekent ‘meisje’ in het Australisch.

Ik schudde mijn hoofd en probeerde om alles een plaatsje te geven. Nog voor ik iets kon zeggen, hield hij een beker water tegen mijn mond en goot kleine slokjes naar binnen. Hij zette de kop weer neer en liet me even bekomen.

‘Weet jij wie hierachter zit?’

‘Ik weet er alles van, Tara en ik ga je ook helpen. Vertrouw me maar.’

‘Waarom?’

‘Ik heb een jongere broer die bij de politie werkt. Familie is alles voor me.’

Ik knipperde met mijn ogen maar had moeite om ze open te houden. Ik begon te rillen, ook al was de temperatuur buiten aan de hoge kant. Sam zag het en legde zijn hand tegen mijn voorhoofd. ‘Je hebt gelukkig geen koorts meer, dat is positief. Probeer om nog wat te slapen. Slapen is goed, dat geneest.’

Na enkele dagen was de pijn al flink verbeterd. Sam liet me niet naar mijn wonde kijken, maar verzorgde me dagelijks met zijn wonderbaarlijke klei en kruiden. Hij hielp me om te eten en te

drinken en geleidelijk aan werd ik sterker. Na enkele dagen verwijderde hij het infuus. Ik lag nog steeds op hetzelfde deken maar was opgelucht dat ik mijn arm weer vrij kon bewegen.

‘Je hebt al wat kleur op je wangen. Je gaat goed vooruit, Tara.’
Ik legde mijn hand tegen mijn rechterwang en glimlachte. ‘Kan je me vertellen wat je allemaal weet?’

‘Daar ben je nu nog niet aan toe. Pas als de tijd er rijp voor is. Eerst je lichaam, sheila en dan je geest. Je hebt al meer dan genoeg moeten doorstaan.’

Hij nam een pakje klei en drukte het voorzichtig tegen mijn wonde. ‘Laat dit maar even trekken.’ Hij draaide zich om en ging naar de tent. Zoals altijd verminderde na een tijdje de pijn en ik wist voor de volle honderd procent dat hij het beste met me voorhad.

Hoofdstuk 3

Weken gingen voorbij en ik kon me niet herinneren hoelang ik onder de sterrenhemel had geslapen, maar de scherpste van de pijn zwakte af. Nachten had ik wakker gelegen. Gelukkig was er Sam. Hij was er dag en nacht om me te verzorgen. Zonder hem zou ik het niet hebben gered. Opeens voelde ik jeuk op mijn benen. Ik probeerde om te krabben, maar hij hield me tegen.

‘Je staat vol met muggenbeten. Wacht, ik zal wat muggenmelk over je armen en benen wrijven.’

Hij pakte een propere doek en wreef me er volledig mee in. ‘Dit is de grote plaag van het moeras.’

‘Dank je, Sam. Voor alle goede zorgen.’

Sam knikte en glimlachte. Hij stak het vuur aan en roosterde een stukje vlees. Ik snoof en kreeg het water in de mond. Ondanks dat we hier in de natuur leefden, was het best gezellig. De altijd positieve gemoedstoestand van Sam hielp me enorm om vooruit te komen.

‘Sam, zou je me kunnen helpen om rechtop te zitten?’

Sam fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ben je daar al klaar voor?’

‘Ik wil het proberen.’

‘Goed, we zullen eens kijken of het lukt.’ Hij kwam achter me zitten en pakte me onder mijn oksels. Voorzichtig trok hij me op. Mijn lichaam was stijf van zolang stil te liggen, maar toen ik weer eindelijk op mijn billen zat, voelde ik de bloeddorstroming op gang komen. De pijn in mijn flank knaagde even, maar het was draaglijk.

‘Gaat het?’

‘Ja, o mijn god, ik kan weer zitten. Eindelijk!’

Sam kwam naast me zitten en gaf me een tikje tegen mijn wang. ‘Ik ben trots op je, Tara. Je hebt een enorme vechtlust in je. Daar hou ik van. Als ik naar je kijk dan weet ik waarom ik dit allemaal doe. Je bent zo’n dankbare patiënte.’

We moesten lachen. Ik keek naar mijn lichaam en voor het eerst kon ik zien dat het was gehuld in mannenkleren.

‘Die zijn van mij.’

Ik glimlachte maar al gauw krulden mijn mondhoeken naar omlaag. Ik kruiste mijn handen voor mijn borstkas en keek naar Sam. ‘Heb je me naakt gezien?’

‘Lig daar maar niet wakker van, sheila. Dat was niet mijn grootste bezorgdheid toen ik je verwonding zag.’

Ik probeerde om op mijn zijde te draaien, maar greep als de bliksem naar mijn zijkant. Vlijmscherpe naalden werden ruw in mijn blessure gestoken. ‘Ai, dit doet pijn!’ Ik wilde mijn handen erop leggen maar Sam hield me tegen. Het water kwam me in de ogen. Uitgeput leunde ik tegen zijn arm.

‘Rustig aan, Tara. De wonde was vrij diep. Ik ben blij dat je het hebt overleefd.’

Op dat moment besepte ik pas hoe ernstig ik eraan toe was. Ik beet op mijn trillende onderlip. ‘Wie is hiervoor verantwoordelijk, Sam? Wie doet nu zoiets?’

De tranen kwamen aanzetten en nog geen seconde later begon ik te janken. Sam nam me in zijn armen en duwde een zakdoek onder mijn neus. Ik legde mijn hoofd tegen zijn schouder en snotterde aan een stuk door. Pas na enkele minuten had ik het gevoel helemaal leeg te zijn. Ik probeerde te begrijpen wat er juist was gebeurd, maar mijn verstand lag stil. Ik kon niet helder meer nadenken. Het enige wat ik voelde was angst. Heel erge angst.

‘Hier, neem een stukje vlees. Het is lekker hard gebakken.’

Sam stak een vork in mijn mond en liet me proeven. Ik sloot mijn ogen en likte over mijn lippen. ‘Mm heerlijk.’

‘Vlees uit de natuur is het beste wat er bestaat,’ vertelde Sam.

‘Welke soort is dit?’

‘Varken.’

Ik probeerde de beelden van een levend varkentje van me af te duwen en concentreerde me op het lekker gebakken stukje voedingswaar. Pas nu besepte ik hoe groot mijn honger wel was. Sam duwde een bord in mijn handen met een groot stuk varkensvlees en schepte er wat boontjes bij. Daarna schonk hij water voor me uit en hielp me om wat rechterop te gaan zitten. Hij zorgde ervoor dat ik niets te kort kwam. Dankbaar nam ik het bord van hem aan en begon te eten.

‘Ik ben zo blij dat jij me hebt gevonden, Sam.’

Hij kwam naast me zitten en knikte. ‘Als ik je niet had gevonden, dan was je...’ Hij slikte en keek de andere kant op.

‘Ik weet het, Sam. Zonder jou zou ik dit niet hebben overleefd. Ik weet niet hoe ik je moet bedanken. Dit zal ik nooit vergeten.’ Toen we klaar waren met eten, ruimde hij alles op. ‘Ga nu maar wat liggen. Je hebt rust nodig.’

Ik deed wat hij zei en staarde naar de wolken. Ineens verschenen er beelden van die duistere avond. Ik zag mannen om me heen en hoorde hun gelach. Ik voelde het wiebelen van de boot en herinnerde me het koude water. Paniek ruiste door mijn aderen. De radeloosheid die ik toen had gevoeld, zat nog diep binnenin me. Mijn hartslag steeg met de minuut en opeens wist ik het.

‘Zij zit hierachter!’

Sam keek me vragend aan. ‘Wie bedoel je, Tara?’

‘Carmen.’

Hoofdstuk 4

Sam's ogen werden groot. 'Waarom denk je dat?'

'Ken je Carmen Suarez?'

'Ja, ze was Miguels' ex-vriendin.'

'Dat klopt en ze wil hem terug. Ik liep in de weg.'

Sam ruimde de glazen af en zette ze bij de rest van de rommel die in de tent stond. Hij kwam weer naast me zitten en reikte me een kop koffie aan. Ik zag de adertjes in zijn hoofd aan het rollen gaan.

'Weet jij meer, Sam?'

'Ze wilde Miguel opnieuw voor zich winnen.'

'Dat weet ik, maar waarom werd ik dan bedreigd?'

Sam vulde zijn mok tot voorbij de helft en bleef recht voor zich uit staren. 'Je bent nog niet klaar om de waarheid te horen, Tara. Neem eerst de tijd om voldoende te herstellen.'

'Ik genees sneller wanneer ik alles weet, Sam. Je kent me nog niet goed.'

Sam zette zijn beker neer en stond op. 'Ik moet je iets laten zien.' Hij ging naar de tent. Ik hoorde hem een doos openen. Even later kwam hij terug met een krantenknipsel. Mijn ogen vingen de zijne en met trillende vingers nam ik het van hem aan. Ik las de titel en hield mijn adem in. Alle grond die onder me lag, zonk weg. Het landschap werd wazig. Ik keek weer naar hem maar zijn gezicht vervaagde. Alle beelden om me heen werden plots onscherp.

'Rustig aan, sheila. Gaat het?'

Sam sloeg zijn arm rond mijn schouder en hielp me om weer rechtop te zitten. Ik wreef met mijn handpalm over mijn ogen en probeerde te vatten wat ik zonet had gelezen. Ik liet het artikel op de grond vallen en keek ernaar of het iets vies was. 'Sam, is dit echt?'

‘Ik vrees van wel, Tara. Het spijt me maar je moest het weten.’
Hij duwde het opnieuw in mijn handen en liet me rustig lezen.

Miguel Mores pasgetrouwd en nu al weduwnaar?

Miguel Mores, de wereldberoemde latinezanger verloor zijn echtgenote Tara Wells bij een vreselijk ongeluk in de Everglades. De manier waarop zij juist is omgekomen is nog niet officieel bekend. Haar lijk werd nog steeds niet teruggevonden. Na meer dan zes maanden heeft de politie de speurtocht uiteindelijk moeten stopzetten. Er wordt aangenomen dat mevrouw Wells is overleden.’

Mijn maag keerde om en mijn ogen vulden zich met tranen. ‘Dit meen je toch niet?’

Ik kneep het geschreven verhaal tot een prop en gooide het van me weg. Helemaal van mijn stuk gebracht, sloeg ik mijn handen voor mijn gezicht en begon te snikken. Mijn schouders schokten op en neer. Ik had het gevoel dat ik niet meer kon ophouden. Dikke druppels bedekten mijn gezicht. Sam pakte zijn zakdoek en droogde mijn tranen.

‘Iedereen denkt dat je dood bent, Tara. De politie heeft iedere dag naar je gezocht in het moeras, maar niets gevonden. Ze denken dat je bent verdronken. Omdat ze geen lijk konden vinden, hebben Miguel en je familie beslist om je geen begrafenis te geven. Dat was belangrijk voor hen. Ze hadden het er enorm moeilijk mee dat ze geen afscheid van je hebben kunnen nemen.’

Ik legde mijn hoofd tussen mijn handen en schudde nee. Het drong nog steeds niet door. Mijn verstand was te klein om te kunnen begrijpen wat hij me zonet had verteld. ‘Dus iedereen denkt dat ik er niet meer ben?’

Sam knikte.

‘En Miguel en Carmen?’

‘Daar weet ik niets over. Carmen loopt nog steeds vrij rond.’

Zij woorden deden mijn hartslag de hoogte ingaan. ‘Bedoel jij ook dat jij haar...’

Sam knikte. ‘Zij is schuldig aan jouw doodslag. Zij heeft hiertoe de opdracht gegeven.’

‘Wat?’

‘Rustig aan, sheila. Je wil de hele waarheid, ik denk ook dat het beter is om je alles nu te vertellen.’

Ik kon mijn oren niet geloven. Een vreemde man bevestigde zonet wat ik al een hele tijd had lopen vermoeden. Niemand geloofde me. Miguel dacht dat ik schimmen zag en dat ik jaloers was op Carmen en nu bleek zomaar eventjes dat ik gelijk had?

‘Dus Carmen heeft het bevel gegeven om me te laten vermoorden?’

Sam knikte. ‘Ze wilde je uit de weg hebben. Ze zag Miguel als haar eigendom en kon het niet hebben dat je hem hebt afgepakt. Voor haar was je een bedreiging.’

‘Mijn god, moest ik daarvoor dood!?’

Ik barstte opnieuw in tranen uit maar voor de allereerste keer voelde ik opluchting omdat iemand mijn vermoeden bevestigde waar ik al zolang had mee rondgelopen. Ik wist het. Ik had het al de hele tijd geweten. Hemeltje, dat me dit moest overkomen en dit allemaal door Carmen? Mijn schouders schokten onophoudelijk.

‘Laat je maar eens goed gaan, sheila. Dit heb je nodig om alles te kunnen verwerken. Dit is een eerste stap.’ Sam’s stem klonk zo rustig. Hij leek wel een vader. Warme tranen bedekten mijn wangen. Er kwam maar geen einde aan. Ik hield mijn hoofd naar de grond gericht en liet alles eruit komen. Mijn hartslag sloeg over en een drukkende pijn steeg op vanuit mijn borstkas. Ik hapte naar adem en toen ik Sam’s hand op de mijne voelde, begon ik langzaam te kalmeren. Ik snikte nog af en toe en geleidelijk aan nam de pijn in mijn borstkas weer af.

‘Beter?’ vroeg hij.

Ik knikte en snoot mijn neus.

‘En de politie? Konden zij dan niet achterhalen wat er aan de hand was? Ik dacht dat rechercheur Hayes zo goed was?’

‘De FBI heeft echt alles gedaan om je te vinden, Tara maar zonder lijk is er natuurlijk geen bewijs. En zonder bewijs kan je geen dader oppakken.’

‘Heb je hen dan niet ingelicht?’

‘Nee, je moest eerst herstellen. Ik wilde je redden op mijn manier. In een ziekenhuis zouden ze je niet hebben kunnen helpen zoals ik. Deze kruiden zijn uniek en verrichten wonderen. Ziekenhuizen staan niet open voor dit soort van therapieën.’

Ik hield mijn handen voor mijn ogen en voelde de waterlanders weer stromen. ‘O Miguel!’

Sam liet me uithuilen en begon pas te praten wanneer ik geen tranen meer over had. ‘Ik wil je graag helpen, Tara. Neem je tijd om te helen. Zowel mentaal als fysisch en denk na hoe je je terugkeer gaat aanpakken.’

Hoofdstuk 5

‘Mijn god, hoe moet ik terugkeren zonder iemand te laten schrikken? Kan ik nog ooit terug?’

Mijn hartslag was onregelmatig en ik steunde op mijn handen om op te staan. Sam zag het en kwam als een haas naar me toe. ‘Niet doen, sheila. Blijf zitten, natuurlijk kan je terug. Alleen niet nu. Neem je tijd.’

‘Maar Sam... ze denken dat ik dood ben? Wat moet ik in hemelsnaam doen?’

Sam trok me tegen zich aan en legde zijn hand op de mijne. ‘Het komt weer goed, Tara. Dat weet ik zeker.’

‘Ik wil Carmen achter de tralies. Hier kan ze niet mee weg.’

‘Dat begrijp ik, maar om haar achter de tralies te krijgen moet je harde bewijzen hebben.’

Ik zette grote ogen op. ‘Is mijn wonde dan geen bewijs genoeg?’

Sam bleef zoals altijd rustig en wreef over zijn baard. ‘Ik vrees van niet, Tara. Carmen zat niet op de boot.’

‘Wat wil je daarmee zeggen, Sam? Kan ik haar dan niet laten oppakken?’

Mijn hartslag joeg de hoogte in. Ik greep naar mijn borstkas en hapte naar adem.

‘Rustig Tara, mijn broer weet ervan en hij zoekt naar afdoende bewijzen om haar te laten aanhouden. Ik zie hem regelmatig. Hij houdt me van alles op de hoogte.’

De pijn die mijn borstkas doorkliefde ebde geleidelijk aan weg en stilaan kreeg ik weer hoop. ‘Meen je dat? O Sam, zou het hem lukken om...’

Mijn woorden kwamen er niet meer uit. Het leek wel alsof mijn lippen verlamd waren.

‘H... hoelang geleden is dit ongeluk gebeurd? Je sprak over maanden?’

‘Zes maanden.’

Een rilling liep over mijn rug. ‘Ben ik al zes maanden hier?’

‘Rust wat, sheila. Je bent helemaal overstuur. Laat dit nieuws nu maar even bezinken.’

Ik schudde mijn hoofd en zag MIGUELS’ gezicht voor me. ‘Ik moet naar Miguel toe. Ik mag hem niet nodeloos laten lijden. Hij moet weten dat ik nog leef. Mijn god, stel je voor dat...’

Sam legde zijn hand voor mijn mond. ‘Tara, rustig. Denk eerst goed na. Je mag Miguel niet shockeren door nu al op te duiken. Wacht tot je volledig bent hersteld. Je moet je terugkeer tot in de puntjes voorbereiden. Als je ondoordacht gaat handelen zou dit je wel eens duur komen te staan.’ Hij trok zijn hand terug en keek me vragend aan.

Zijn woorden zetten de adertjes in mijn hoofd flink aan het rollen. Ik staaarde hem aan en knikte. ‘Ja, je hebt gelijk. Het zal niet eenvoudig worden om mijn leven weer op te nemen. Ik heb er geen idee van hoe ik hiermee moet omgaan zonder iemand te kwetsen. Wil je me daarbij helpen, Sam?’

De oude man sloeg zijn arm rond mijn schouder en wreef met zijn vingers over mijn wang. ‘Natuurlijk sheila, je kan altijd op me rekenen. We bedenken samen wel iets.’ Hij keek naar de lucht en wees naar een paar donkere wolken die voorbijkwamen.

‘Kom, we gaan de tent in. Ik vrees dat er onweer op komst is.’

Hoofdstuk 6

Het was donker buiten. Ineens voelde ik een onuitputtelijke kracht die me diep onder water trok. Ik gilte en snakke wanhopig naar adem. Daar was die afschuwelijke pijn. Een pijn die onbeschrijflijk en lamlendig was.

‘Nee, niet doen!’ Ik sloeg wild met mijn armen en benen in het rond en schrok toen iemand zijn hand op de mijne legde. Ik trok me terug en wilde me de andere kant opdraaien, maar tot mijn ontzetting voelde ik opnieuw de hap van de krokodil. ‘Nee... alsjeblieft, laat dit ophouden!’

‘Tara, wordt wakker. Je bent aan het dromen.’

Ik voelde hoe iemand me lichtjes door elkaar schudde. Ik opende mijn ogen en zag de vertrouwde kijkers van Sam.

‘Hier pak mijn zakdoek. Je bent helemaal bezweet.’

Ik wreef ermee over mijn gezicht en begon te rillen.

‘Rustig maar, sheila. Het was maar een droom. Je bent veilig.’

Verward knipperde ik met mijn ogen en keek om me heen. In de verte klonk het geluid van krekels. Kippenvel verscheen op mijn armen en ongewild begon ik te klappertanden.

‘Het zijn maar krekels en die zitten ver hiervandaan. Maak je geen zorgen.’

Ik trok het dekentje over me heen en kreeg het al wat warmer.

‘Dit gaat nog veel gebeuren. Die dromen maken deel uit van je verwerkingsproces.’

De stem van Sam bracht me weer bij mijn positieven. Hij stond op en reikte me een beker thee aan. ‘Hier, er is nog wat kamillethee over.’ Ik nam een paar slokjes en kalmeerde beetje bij beetje.

‘Het is allemaal zo eng, Sam.’

‘Dat begrijp ik maar je moet hierdoor, Tara.’
Ik gaf hem het kopje terug en legde me op mijn rug.
‘Probeer om nog wat te slapen.’

‘Oké, bedankt voor je goede zorgen, Sam.’ Ik trok de deken over me heen en staaarde naar de hemel. Deze stond vol met de allermooiste sterren. Ik bestudeerde ze ieder afzonderlijk en zocht naar de poolster. Ik hoefde niet lang te zoeken. Algauw vond ik een ster die erbovenuit stak en fel knipperde. Ik sloot mijn ogen en deed een wens: ‘Breng me alsjeblieft weer bij Miguel. Ik heb hem nodig.’

Ik werd gewekt door het gesjirp van vogels. Ik opende mijn ogen en voelde warme zonnestrallen op mijn huid.

‘Hoe voel je je?’ Sam reikte me een kop koffie aan en kwam naast me zitten.

‘Beter.’

‘Ik heb wat eieren voor je gebakken en er is vers brood.
De geur van een vers ontbijt sprak me wel aan. Ik sloeg de deken van me af en ging rechtop zitten. Alles zag er al veel minder eng uit dan vannacht. ‘Ik was zo bang, Sam.’

‘Dat is normaal. Maar je gaat goed vooruit, sheila. Wat denk je, zullen we vandaag het verband definitief verwijderen?’

‘Kan dat?’

Hij knikte. ‘Ik denk dat de dag is aangebroken om voor de allereerste keer naar je wonde te kijken.’

Na het ontbijt hielp Sam me om op een grote steen te gaan zitten. Langzaam maakte hij de dikke windel, die om mijn middel zat, los. Hij gooide hem bij het afval en kwam bij me zitten. Ik staaarde naar het verband en slikte. Sam wachtte nog even. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik haalde diep adem en knikte. ‘Ja, ik wil mijn wonde zien.’

Zachtjes haalde hij het verband eraf. Hij verwijderde de watten die op het gaasverband zaten en trok uiteindelijk het laatste stukje stof van de wonde. Mijn mond viel open toen ik het enorme litteken zag. Het liep van mijn maagstreek tot in de helft van mijn rug. Ik liet mijn vinger over de zwelling glijden en volgde de weg van het litteken. ‘Mijn god, Sam, ik wist niet dat het zo groot was.’

‘Ja, het is groot, maar over een paar maanden zal je er niets meer van zien en dit dankzij mijn helende kruiden.’

Hij hield een stukje van een gebroken spiegel achter mijn rug zodat ik de wonde goed kon bekijken.

‘Je bent al flink hersteld, sheila. Zonder deze kruiden en klei zou je wellicht gestorven zijn aan je verwondingen.’

‘O Sam!’ Ik stak mijn armen naar hem uit en knuffelde hem stevig. ‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken. Als ik ooit iets voor je kan terugdoen...’ Tranen welden op en de beelden van de bewuste avond kwamen weer naar boven. Ik klampte me hardnekkig aan de oude man vast en liet mijn tranen de vrije loop. Sam kwam dicht tegen me aanzitten en gaf me een bemoedigend klopje op mijn arm.

‘Het komt allemaal weer goed, Tara, maar zoals ik al zei, zal dit veel tijd vergen.’

‘Ja, dat voel ik.’

Hij liet me weer los en pakte mijn hand. ‘Zullen we eens proberen om je te laten opstaan?’

Ik sperde mijn ogen open. ‘Kan dat?’

‘Ik zie dat de wonde goed is genezen. Laten we samen proberen, goed?’

Hij kwam achter me staan en plaatste zijn handen onder mijn schouders en trok me zachtjes naar omhoog. Ik steunde op mijn voeten en duwde mee zo hard ik kon. Uiteindelijk lukte het om weer op mijn benen te staan. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en liet me in Sam’s armen vallen. Elke mijlpaal was een